

Kunst begint waar nabootsing eindigt  
*quote van Oscar Wilde*

Kunst roept doorgaans een reactie op bij de kijker. Men vindt het kunstwerk mooi of lelijk. Een antwoord tussen mooi en lelijk lijkt er niet te zijn wanneer we kunst beoordelen.

Is het omdat het kunstwerk ons raakte?

Of juist helemaal niet?

Zouden we het kunstwerk graag aan de muur van de woonkamer zien hangen?

Of zouden we het mooie beeld graag op een dressoir, pontificaal in de kamer zetten, om er ook nog eens heerlijk mee te kunnen gaan pronken?

Voor mij is het maken van een schilderij geen reden om iets moois te maken.

Het is juist mijn bedoeling dat het kunstwerk niet altijd in de smaak valt.

Maar ik wil de kijker beroeren en tot nadenken aanzetten.

Zelf schilder ik een schilderij omdat ik een foto mooi vond of een verhaal mij aansprak en ik erover wilde gaan vertellen op doek.

Juist de reacties van "ik vind het niet mooi" geven meestal aan dat het mensen raakt, dat het iets teweeg brengt.

Voor het schilderen verzamel ik verhalen over sprookjes uit allerlei landen, boeken over symboliek en religie. En uiteraard haal ik veel van het internet.

In mijn blogje wil ik mijn marionetten-reeks als voorbeeld nemen.

De marionetten vertellen verhalen van mensen. Het hoeft niet op mijn leven betrekking te hebben.

Enkele marionetten-schilderijen zijn echter wel auto-biografisch.

Mensen zijn als marionetten, en het lijkt weleens dat we geleefd worden.

Het leven is een spel, waarin we niet altijd zelf het heft in eigen handen hebben.

Soms wil ik maatschappij-kritisch zijn. Zonder iemands geloof, geloofsovertuiging, of levenswijze wil aanvallen.

Zo heb ik eerst "geruisloos groen" geschilderd, als een voorstudie.

De slangen in het verhaal en de wijze uil die hierdoor aangevallen wordt, spreken boekdelen.

De fluitist, hij speelde door, alsof het leven nog zoveel klanken in zich heeft.

Het schilderij heb ik met veel plezier geschilderd. Maar, ik vond het ook een rommelig doek. Ook te persoonlijk. Toevallig vond ik een boekje waarin men uitlegt hoe je een marionet kunt maken van klei en stoffen. En hierin stonden nog meer marionetten, die ik uiteindelijk, op 2 na, allemaal heb geschilderd.

Het eerste deel van de grote marionetten-reeks heet "opwekkingslied". Wat ik hiermee bedoel is wat de kijker en de lezer van dit stukje van de schilderijen vindt.

Telkens bleef de muziek doorgaan, het leven gaat door, met zoveel mooie klanken.

Bij het afwerken van dit schilderij draaide ik telkens "Cry me a river" van Joe Cocker.

En, ik zie deze drie marionetten eerlijk gezegd in mijn beleving in een klein kerkje, in een zuidelijke staat van Amerika, vooraan bij een gospel-koor, dansen.

En iedereen raakt van de gospel in zwang en extase. Ook de marionetten.

In mijn beleving wordt het dak van de kerk gespeeld.

Toen kwam het tweede schilderij, met de goochelaar. Die te maken krijgt met een duveltje-uit-een-doosje. Het derde deel, "harteloos", is gewelddadiger. En, ik heb mezelf als marionet afgebeeld. Die een kogel afvuurt. Bij het maken van dit schilderij was ik erg boos op mensen, die me verdrietig

hadden gemaakt. Geweld keur ik af, en het gebruik van wapen ook. In een schilderij kon ik het echter wel verwerken. Een marionet kan ik op doek iets laten doen wat ikzelf niet kan. En wie trekt er uiteindelijk aan de touwtjes van de marionetten. Is het een hogere goddelijke macht? Is het de wereld? Staat het in de sterren? Is het je eigen leven? Deze vraag is ook zo leuk bij het verhaal van de marionet.

"Trio" laat twee marionetten zien. Wie aan trio denkt, weet dat er drie personen worden bedoeld. Eentje mist er duidelijk in dit schilderij. En, dat wilde ik subtiel in dit doek overbrengen. Gelukkig is er nog altijd de liefde. En "de fluitist" heb ik opnieuw in een rustiger schilderij gegoten, met rustiger kleuren.

Wat heel grappig is, de marionetten hebben vorig jaar tweemaal op een expositie gehangen. Meestal kreeg ik als commentaar op de marionetten dat ze te eng zouden zijn. Maar, in een hal van een ziekenhuis kwamen de kleuren tot leven, en ik kreeg vele leuke complimenten over de sprekende kleuren, de warmte die de doeken afgaven in het ziekenhuis. Ook in een openbare bibliotheek bleken de marionetten rust te geven in de ruimte. De marionetten vindt men eng, maar de kleuren vindt men wel weer warm. Dat vind ik tegenstrijdig, en juist het leuke aan kunst. Dit is mijn bedoeling: nadenken over kunst. Beleef kunst.

Muziek is belangrijk voor mij, ook tijdens het maken van een schilderij. De ene keer gebruik ik klassieke muziek, met name barok-muziek. Maar een goede cd van Coldplay, of blues, kan mijn schilderijen ook goed inspireren.

Wat wel heel jammer is, de doeken zijn een meter hoog. En op het internet komen ze niet tot hun recht. Er zit veel meer in de schilderijen, zoals de textuur in de achtergrond, de warme teinten die ik heb gebruikt.

Is kunst iets waarmee je pronkt? Is kunst iets wat door een academie-kunstenaar is gemaakt? Is kunst iets wat in een museum of sjieke gallery hoort? Nee, persoonlijk denk ik dat kunst een waarheid vertelt, die we niet in woorden kunnen vertellen. Maar dan wel in kleuren en vormen kunnen weergeven. In kunst vind je een werkelijkheid die je niet op een foto kunt zetten.

Op dit moment heb ik geen lopende expositie. Want ik ben opnieuw aan het lessen om een nieuwe weg in te slaan. En om meer vaardigheden aan te leren uiteraard. Hiervoor heb ik een leermeester nodig. Telkens wil ik me vernieuwen. En toch mijn eigen stempel erop drukken.

Op dit moment volg ik model-en portretlessen bij Ivo Winnubst in Elim, [www.afterdaan.nl](http://www.afterdaan.nl) We werken iedere week naar verschillende levende modellen. Ook met verschillende materialen.